

La Tria dels Professors

Curs 2015-16

Taller Autobiografia, diari íntim i altres literatures del jo.

Raquel Pícolo

Eulàlia Isabel Rodríguez

Dietari

Torroella de Montgrí, nou de febrer

Avui dimarts al vespre he anat a Girona a assistir a una conferència de l'exlibrista Miquel Bohigas. El mes anterior havia visitat una exposició d'ex-libris: *Art en el llibre: ex-libris del Modernisme i el Noucentisme*, a la bonica casa Masó de Girona. Encara hi és. Hi ha ex-libris que provenen de diferents col·leccions, entre elles la de la mateixa Fundació, alguns fets per Rafael Masó. Pertanyen al Modernisme i al Noucentisme. Entre els artistes exposats, hi ha Alexandre de Riquer, Josep Triadó o Joaquim Renart.

Quan arribo a la conferència que es fa a la sala on hi ha els mostradors expositius amb els ex-libris, trobo que està molt plena. Tinc sort i agafo un lloc buit que hi ha just davant del conferenciant que ja està assegut davant de la pantalla de l'ordinador. Els organitzadors que són del grup dels amics de la Unesco afegeixen cadires per a la gent que encara hi és dreta.

La conferència es titula *Ex-libris, una qüestió personal*. Un títol molt ben escollit perquè atreu moltes persones com jo que també estan intrigades per saber què hi ha darrere d'aquelles paraules.

Puntualment quan s'apropa l'hora de l'inici tothom s'acomoda en la seva cadira. El primer que diu Miquel Bohigas és que ell és una persona de poques paraules, però que intentarà explicar-nos què és per a ell un ex-libris i la relació que hi té. Quan acaba la seva explicació penso que deu ser una persona molt ordenada i clara, ja que l'exposició del tema ha estat excel·lent.

Mentre parla, les diapositives van acompanyant el seu discurs. De seguida ens adonem els presents com el tema l'apassiona i ens transmet a tots la passió. I sabem que en un moment que la gairebé totalitat dels llibres ja no són cosits i són edicions de butxaca, encara hi ha qui dissenya, crea, utilitza, col·lecciona i valora els ex-libris. Ell n'és un exemple.

En el torn de paraules queda clar l'interès que ha suscitat el tema entre el públic. Li pregunten si hi ha algun format normalitzat d'ex-libris. Ell diu que no, que normalment és petit per adaptar-se a les guardes del llibre. Però que pot ser rectangular, inscrit en un cercle... També li pregunten sobre el futur dels ex-libris en l'època on el llibre digital conviu amb el llibre de paper. I ell diu que actualment la impressió gràfica dels ex-libris conviu amb l'edició digital. Penso que el seu significat continua sent el mateix; l'únic

que hi canvia és el format. El llibre digital també pot ser identificat pel seu propietari amb un ex-libris digital. Sigui d'una forma o altra, cal entendre-hi que el valor artístic es manté. D'aquí que hi hagi persones que els col·leccionin i en gaudeixin.

Torroella de Montgrí, vint-i-u de febrer

Avui diumenge, com molts d'altres, he anat al cinema del poble on visc, a la sessió de les set del vespre. Hi fan *Los dichosos ocho*, l'última pel·lícula de Tarantino. He dubtat. Fa temps que no veig les d'aquest director, però les crítiques la deixen molt bé i la música és de Morricone. M'he decidit i després he necessitat un temps per recuperar-me de la visió. He de dir que la senyora que hi hagut al meu costat s'ha aixecat i marxat poc després de començar. I una altra senyora que tenia a prop, només d'acabar la sessió, m'ha preguntat si m'ha agradat. De seguida li he dit que hi ha massa violència. Ella m'ha dit el mateix. He arribat a casa marejada.

Uns dies més tard he llegit l'article *Prou de pel·lícules violentes!* (La Vanguardia, divendres, 26-2), on Eulàlia Solé es penedeix d'haver anat a veure *El renacido*. Parla de com es va deixar portar per les bones crítiques i com no va preveure la història tan sanguinària que s'hi va trobar. Em sento identificada amb el que hi diu. Estic d'acord amb ella: *La chica danesa* o *Sufragistas*, per posar dos exemples d'altres pel·lícules, són dues obres que deixen un record molt diferent per la seva gran sensibilitat a l'hora de tractar temes diferents, però amb gran tacte.

Sí, tècnicament, considero que la pel·lícula que he vist és una obra cinematogràfica quasi genial. El pla del començament quan s'allunya la càmera de l'enfocament, en un primer pla, de la imatge

d'un Crist de fusta i vas veient com la neu el va cobrint, mentre que el blau del fons... Des de l'inici t'adones que la fotografia és bellíssima. Això sí, quan comença el primer cop de puny a una dona, el segon, el tercer..., la sang corrent per tot arreu, vermell sobre blanc, ja comences a sospitar que no cal tanta violència.

A mida que avança la pel·lícula (i no crec que faci amb això cap spoiler), la violència augmenta. Em dóna la sensació de trobar-me davant d'un molt bon guió, una molt bona fotografia, però un excés de violència gratuïta cada dos per tres.

Torroella de Montgrí, sis de març

Aquest diumenge ben d'hora he agafat el cotxe i he baixat a Barcelona. He quedat a l'Eixample i allà he aparcat. A la cantonada de València amb Rambla de Catalunya he retrobat l'amic amb qui he quedat. Està amb la càmera enfocant a terra. És fotògraf i durant tot el dia va fotografiant tot de detalls que li semblen interessants. Anem a fer un cafè amb llet a la pastisseria forn Sant Jaume de la Rambla. Fa un dia gens fred i amb sol. Això ens convida a passejar pel barri gòtic i pel Passeig Marítim. El matí avança i es veuen riuades de gent que també han sortit a gaudir de la bona temperatura.

En passar pel Centre Arts Santa Mònica, a baix de tot de les Rambles, li dic d'entrar a veure l'exposició. Hi tracta la literatura digital. Ell es mostra reticent però hi entrem. Dins tot són pantalles digitals amb textos pixelats. Algunes no funcionen, altres van tan lentes que quan comencen a mostrar el text tu ja has desistit de veure'l. Un muntatge fred i poc acollidor que poc mostra la literatura que jo conec, càlida i acollidora.

Quan s'aproxima el migdia anem al carrer Diputació a veure l'exposició de la Fundació Mapfre. No fa gaires dies que se n'hi ha inaugurat una del fotògraf japonès Hiroshi Sugimoto. En entrar ja et trobes amb les grans fotografies en blanc i negre. A la primera sala hi ha horitzons de mars diferents, a la segona personatges històrics fotografiats en figures de cera, en una altra hi ha animals dissecats i, per últim, escenaris de teatres i cinemes.

Em falta vida en aquestes fotografies. Hi havia vist allà mateix no feia ni uns mesos l'exposició sobre el color amb tanta vida, que el contrast amb el blanc i negre i la no vida és molt gran. El meu amic fotògraf alaba la composició d'algunes de les fotografies d'animals dissecats. Acabem de veure-la i fullegem els llibres d'art que juntament amb el catàleg es venen.